

OLGA ROUČKOVÁ
MONIKA NIKODEMOVÁ

RALLYE

DAKAR

PEKLO NA ZEMI

O splněných snech, zdolávání překážek a vůli vítězit

C PRESS

Rallye Dakar: Peklo na zemi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Olga Roučková, Monika Nikodemová

Rallye Dakar: Peklo na zemi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

OLGA ROUČKOVÁ
MONIKA NIKODEMOVÁ

RALLYE

DAKAR

PEKLO NA ZEMI

O splněných snech, zdolávání překážek a vůli vítězit

Brno, CPress
2019

Obsah

1. Cesta za sny	8	1. etapa: LIMA ▷ PISCO	74
Přesun do Maroka	9	Předstartovní zóna	75
Testování	11	Startujeme	78
A co teprve maratonská etapa!	11	2. etapa: PISCO ▷ PISCO	80
Merzouga Rally mě vyškolila	14	3. etapa: PISCO ▷ SAN JUAN DE MARCONA	88
Kontroly, kontroly, kontroly	22	4. etapa: SAN JUAN DE MARCONA ▷ SAN JUAN DE MARCONA	98
Byl to zážitek	22	Start na pláži	98
2. A je to tady!	24	Noční jízda	99
Mezi nebem a zemí	25	5. etapa: SAN JUAN DE MARCONA ▷ AREQUIPA	112
Zamilovaná slečna	26	Obrazce na planině Nazca	113
Konečně romantika	29	A teď zpátky na Dakar	113
Moje první čtyřkolka	30	Krása peruánského pobřeží	114
Slečna Drsňák	31	Vracíme se do vnitrozemí	114
Expedice Rumunsko	34	Vízová povinnost	115
3. V letadle	36	Ještě není konec	116
Pojedu Dakar	37	Opouštíme Peru a přesouváme se do Bolívie	116
Přeprava čtyřkolky do přístavu Le Havre	37	6. etapa: AREQUIPA ▷ LA PAZ	118
Kontroly, administrace, přejímky	41	Trocha zajímavostí o bájném místě	119
Přistáváme v Limě	46	Od rákosových ostrůvků zpátky na Dakar	124
4. Rallye Dakar	48	Očekávání a realita	124
Setkání se čtyřkolkou	49	Simulace v kyslíkovém stanu:	
Moje první dakarské depo	52	spi nahoře – trénuj dole	125
Poslední technická kontrola	59	Zúčtování	128
Prolog	65	Bolivijská tradice	128
Jednotlivé etapy	65		

Den volna	130		
Označování gum do maratonské etapy	136		
La Paz je nádherné	136		
7. etapa: LA PAZ ▷ UYUNI	138		
Maratonská etapa	138		
Orientace v terénu	139		
Vojenská základna	139		
Klasická údržba	144		
8. etapa: UYUNI ▷ TUPIZA	146		
Jako ve vojenském filmu	146		
Rozhovor pro Eurosport	150		
Obrovská životní zkušenost	150		
Noční přesun	150		
9. etapa: TUPIZA ▷ SALTA	156		
9. etapa zrušena!	156		
Ještě jednou noční přesun	156		
Odpočinkové odpoledne	160		
10. etapa: SALTA ▷ BELÉN	166		
Bloudivá etapa...	166		
... a etapa pádů	166		
Rychlá auta... a blížila se noc	167		
11. etapa: BELÉN ▷ CHILECITO	174		
Etapa plná překvapení	174		
Taková večerní jízda	175		
Přejezd do San Juanu	178		
Maratonský bivak	178		
12. etapa: CHILECITO ▷ SAN JUAN	184		
Masakr závěrečných etap	184		
Ubíjející a dlouhé	184		
Catamarca – Fiambalá	185		
13. etapa: SAN JUAN ▷ CÓRDOBA	186		
Splněný sen na dosah	186		
14. etapa: CÓRDOBA ▷ CÓRDOBA	188		
Slzy a očekávání	188		
Start naruby	188		
A je to, můj první dakarský cíl!	192		
5. Mediální kolotoč	200		
Rampa NEBUDE!	201		
Mediální blázinec před Dakarem i po něm	203		
Olga Roučková	207		

◀
*I ateliérové focení
patří k životu
závodnice.*

Už od malička jsem sledovala nejnáročnější závod planety – Rallye Dakar. Inspirovaly mě kariéry úspěšných světových rallye závodnic, které se nebály do tohoto dobrodružství jít. Na své čtyřkolce jsem za ta léta dosáhla všeho, čeho jsem mohla – stala jsem se mistryní ČR, Německa, mistryní Evropy. Dakar pro mě byl vyústěním mé závodní kariéry. I splnění dětského snu.

Na Dakaru 2018 jsem dojela na 26. místě mezi quady a na 3. místě mezi ženami (jezdí se moto a quad dohromady). Tento závod mi převrátil profesní život naruby. Dakar je prostě Dakar, je to legenda a pro každého účastníka zážitek na celý život. Dakar 2018 odstartoval nejúspěšnější rok na čtyřkolce v celé mé kariéře. Zopakovat medailovou pozici na Dakaru a na mistrovství Evropy už se mi asi nepovede. Tak jsem začala o své kariéře rallye závodnice uvažovat trochu jinak, s větším nadhledem a odhodlala jsem se ke kroku, který jsem měla v hlavě už pár let. Přesedlala jsem na SidexSide.

A tak nyní držím volant na Dakaru v kategorii SidexSide. Proč ta změna? Do kamionu bych si asi hned sednout nemohla, ale SidexSide mi přišlo jako změna, kterou jsem mohla zvládnout se svými přáteli, partnery a týmem. Na Dakaru 2019 jsem s naším Can-Am Maverickem X RS dojela do cíle i v této kategorii, a to na 20. místě.

Účast na Dakaru není jednoduchá. V první řadě musíte mít stroj, který odpovídá přísným homologačním pravidlům. Pak se na Dakar musíte akreditovat. Další a velmi důležitou podmínkou je mít za sebou tým, který se za vás zaručí. A v neposlední řadě potřebujete na Dakar samozřejmě sehnat i nemalé finance. Vzhledem k těmto skutečnostem je postavit se na start velmi složité a ne každému se tento sen splní, a proto také některé závodnice, i z České republiky, závod nedokončí.

Když závodím, musím se stoprocentně soustředit, na nic jiného není čas. Na pocity už vůbec ne. V ten moment jsem jen závodník. Kdybych se nekoncentrovala na sto procent, mohlo by to pro mě mít fatální důsledky.

Ale jakmile sundám helmu, už je ze mě zase princezna, která si potrpí na takové ty klasické věci, jaké holky obvykle rády dělají. Řeším motorkovou módu, zbožňuji pohodlí, byť jen ve stanu, a na každé rallye si ráda najdu trochu času i na dobrou knihu. Závodění miluji. Je mou prací i koníčkem.

Mezi závodníky žádný vzor nemám. Ale mým největším vzorem snad ve všem je má sestřička, které si neskutečně vážím.

Olga Roučková, březen 2019

Cesta za sny

Merzouga Rally pro mne byla velmi důležitá. Je to jeden ze závodů, ze kterého se můžete kvalifikovat na Rallye Dakar, legendární závod v Jižní Americe.

Byl by to první velký krok ke splnění mého snu. Netušila jsem však, že mě kvalifikace vyše na Dakar, který mi kompletně změní život.

Přesun do Maroka

Velmi jsem se těšila a úplně poprvé jsem využila asistenci týmu Moto Racing Group, kterou jsme si domluvili pár měsíců před samotným startem.

Čtyřkolku jsem předala klukům do asistenčního vozu, který jel po vlastní ose přímo na místo určení, vzala jsem si helmu a odletěla do Maroka. Odtud jsem se přesunula do Merzougy, což je malé, asi 800 km vzdálené městečko. Už jenom přesun z letiště do centra závodění by vydal na celou knihu. Nasoukat devět lidí do dvou Dacií, nepřejet opice v opičím parku a nechtít uškrtnit našeho překladatele. I takové příběhy nám závodníkům zpestřují mnohdy hodně náročné závody.

Ve městě Merzouga byl připravený bivak – základna, z níž jsme každý den hvězdicovitě vyjžděli a kde jsme měli kompletní zázemí. Absolvovali jsme celkem šest závodních dní a kromě maratonské etapy jsme se pokaždé vraceli do bivaku.

Prolog Merzouga Rally určoval startovní pozici do další etapy. Provázely ho vysoké teploty atakující hranici 40 °C a nepříjemná nervozita, hlavně nás nováčků. Díky těmto podmínkám nebyl tak jednoduchý, jak by se na první pohled mohlo zdát. O náročnosti krátké rychlostní zkoušky hovoří i fakt, že hned na začátku jsem se zahrabala jako

krtek. A tak jsem se na start první etapy stavěla z posledních pozic. A právě v dalších pěti velmi náročných etapách jsem si ověřovala, kde se nacházejí mé hranice. Později jsem závod nazvala Peklo na zemi.

Nejhorší byly velké teplotní výkyvy: přes den dosahovala rtuť teploměru 40 °C, v noci klesala k 5 °C. K tomu se přidávaly písečné bouře, vítr, neustále se měnící terén, to vše završeno velkým deficitem spánku.

Každý den jsem vstávala ve čtyři hodiny ráno. Držela jsem totiž basu s kluky z týmu, kteří už byli ostřílení a vjžděli na start mezi prvními. Chtěla jsem otestovat, jak moc mi bude spánkový deficit vadit. A kde jinde to nasimulovat než v ostrém

Merzouga Rally: kvalifikace na Rallye Dakar

Tento závod je připravený podle afrických a jihoamerických dálkových soutěží. V roce 2017 se taková soutěž konala v Maroku poosmé. Stává se stále oblíbenější, o čemž svědčí rostoucí počet účastníků. Startovací listina měla v roce 2017 celkem 178 závodníků z 27 různých zemí.

Rallye Dakar: Peklo na zemi

závodním tempu, pod tlakem? Mezi šestou a sedmou jsem už stála na startu a vracela se okolo čtvrté odpoledne, někdy i později. To ale ještě nebyl čas na odpočinek.

Procházela jsem povinným školením pro začátečníky, které pro nás připravili pořadatelé Dakaru. Probírali jsme navigační systém a jak si poradit s vykreslením roadbooku tak, aby nám to co nejvíc usnadnilo orientaci při jízdě. Ale také třeba jak se zachovat po pádu. Po každém

školení jsme se museli jako školáčky zapsat do docházkového systému, takže ošulit školení v žádném případě nešlo. Do postele jsem se doplazila okolo půlnoci, utahaná jako štěně. Následovaly slastné čtyři hodiny spánku. Každé ráno mé tělo protestovalo, a tak musela nastoupit silná vůle.

Kvalifikace na Dakar spočívá v extrémní zátěži organismu a prověření fyzické a psychické odolnosti všech závodníků, nováčků především.

Pokud se vám zdá, že čtyřkolce chybí štít, tak nechybí.

Fotka pořízená po pádu z duny a následné opravě. Prokousnutý ret pomalu natéká.

Testování

Před odjezdem na Merzouga Rally jsem si nastavila jasné cíle, zejména jsem si chtěla všechno možné otestovat. Když pominu vybavení a nastavení čtyřkolky, jednalo se například o zkoušku spodního prádla. Možná to vypadá vtipně a nepodstatně, ale tohle zdánlivě banální oblečení často rozebírá v médiích i Josef Macháček, který Dakar už několikrát vyhrál. Nic nesmí řezat, tahat ani dřít. Ono vás to pak totiž dost rychle doběhne.

Po spodním prádle přišel na řadu test stanu a komplexně celého vybavení na spaní – matrace, spacáku, polštářku i motokrosového oblečení.

A jakou si vzít helmu či boty?

Vůbec jsem netušila, jak bude můj organismus fungovat, když bude vystavován extrémním negativním vnějším vlivům, zejména fyzickému, ale i psychickému stresu. Takže kromě jezdeckého vybavení jsem musela vyzkoušet, jaké potravinové doplňky mi sednou, abych je pak mohla využít na Dakaru. Vezla jsem si s sebou na otestování několik druhů přípravků pro pitný režim, BCAA, Recovery a třeba i banální vitamin C. Bylo třeba také vyzkoušet tyčinky, které se neroztečou při 30 °C a nenadělají paseku v žaludku.

A co teprve maratonská etapa!

Aby toho nebylo málo, součástí celé akce byla maratonská etapa. Dvoudenní závod z nás dostal maximum, a to bez asistenční podpory. Po prvním dni jsme se nevraceli do bivaku, ale přespávali jsme v poušti – bez doprovodného týmu, který by se postaral, pokud by se vyskytly nějaké problémy, třeba technického rázu.

Místo jasného a slunečního večera začala zuřit bouře. Pořadatelům i nám přinesla překerní situaci, a tak nás pořadatelé ve druhé polovině prvního maratonského dne zastavili na tankovacím bodě, kde stály cisterny s palivem. Po hodině a půl, kdy jsme leželi schoulení pod cisternami, padl verdikt, že nás čeká cesta do maratonského bivaku po

silnici. Místo abychom pokračovali dále v písečné bouři, v níž nám pořadatelé nemohli zaručit bezpečnost, protože v takových podmínkách nemohou létat záchranné vrtulníky, stáhli nás po silnici do bivaku. Vítr byl tak silný, že motorkáři cestou seděli vysednutí ze sedel, vypadalo to hodně zvláště. Já jsem měla při přesunu po silnici velké problémy s nápojem větru.

Cestou do maratonského bivaku jsem se zastavila na benzínce pro pití, kde už stála parta motorkářů, a hned: „Ollie, pojd', dáme oběd.“ No, já byla vyjukaná. Jak jako – oběd během závodu? Ne ne, pánové, já radši pojedu tím psím počasím dál. Přece jen to máme ještě kus cesty.

Jeden z nejhezčích pohledů na Rally

Do bivaku přijždím poměrně brzo. Sjíždím po úpatí skal do údolí, kde na mě vykukuje beduínské stanové městečko. Ještě se snažím odeslat zprávu mechaniku Danovi, že já i čtyřkolka jsme ok, ale esemeska ne a ne se odeslat. Aha, tak tady asi budeme kompletně odříznutí od civilizace. A taky že jo.

Týmovní kolegové z Moto Racing Group si mě hned odchyťávají a provádějí mě městečkem. Tady je jídelna, támhle stany, my bydlíme v čísle 203, koupelny jsou vzadu. Jo a Ollie, máte svoje samostatné sprchy, jasný. Tak to je paráda. To je oproti ostatním rally opravdový luxus, protože když už někde nějaké sprchy jsou, tak rozhodně nikdy ne holčičí a klučičí zvlášť.

Bivak vypadal jak vystřižený z filmu Marťan. Idylka, pohoda. Bohužel až do chvíle, než nás v plné síle dostihla bouře. Myslela jsem si, že horší už to nemůže být, ale ona ještě gradovala. Jako bonus nám sebrala stany, které pro nás pořadatelé připravili. Takové malé beduínské stanové městečko, tak akorát pro všechny závodníky. V jednom stanu mohlo na matracích spát až pět jezdců, díky bouři ale nakonec skoro všichni spali v centrálním stanu, kde jsme večeřeli.

Ačkoli pořadatelé do něj naháněli všechny jezdce, naše parta za Moto Racing Group zůstala ve svém stanu, který jako jeden z mála odolával náporu větru. Každý si zabral jednu matraci, svalil se na ni a jako správní rebelové jsme čelili výzvě. Naštěstí jsme vše přežili a ráno nás pozdravila slunečná obloha bez mráčků.

Jaké to je spát na obřím pískovišti s MX brýlemi na očích a šátkem okolo nosu? Cítila jsem se, jako bych strávila celou noc na očištné kúře. Byla jsem sedřená snad úplně všude.

Vydávám se na druhou část maratonské etapy. Přes všechno to utrpení a vysílení se objevují okamžiky, kdy se během závodu bytostně stávám součástí neopakovatelných a úžasných přírodních scenerií.

Ticho, čas se na okamžik zastavuje a já se ocitám v jiné realitě. Ale jen do doby, než mě ohluší řev motoru, znovu se do mě opře vítr, písek mám naprosto všude a za další dunou nevím, co mne čeká. Fata morgana, hurónský řev pouště a já mám pocit, že nastal konec světa. Právě takhle vypadá pravé africké závodění.

Merzouga Rally mě vyškolila

Osahala jsem si tady jízdu v dunách, pisty a také zrádný písek feš feš. Ani orientace v terénu se nepodobá jízdě podle klasické GPS, která vás vede chvíli vpravo, pak vlevo, teď kolem té malinkaté duny...

Máme papírový roadbook, na kterém jsou ve třech sloupcích zaznamenané veškeré informace k jízdě. Další přístroje, které nám během cesty pomáhají, jsou tripmastery. Ty ukazují, na kterém kilometru přibližně jsme, o kolik stupňů máme zatočit nebo

Písečná stěna se pomalu řítí k nám. ▲

třeba jakou jedeme rychlostí. Tripmastery si navíc kalibrujeme sami a ručně, žádná satelitní pomoc. Takže když se spleteme, můžeme skončit bůhví kde.

Díky předchozímu přípravnému tréninku v Tunisu, kde jsme během deseti dní najížděli písečné kilometry, jsem se naučila, jak se čtyřkolka chová v písku. Jaké písečné povrchy vůbec existují, co znamená šití dun a taky třeba to, že poušť

neznamená jen písek. Načítat duny už jsem trochu uměla, stejně mě ale vždycky něco překvapilo. „Támhleto blecha na obzoru, to je člověk na duně?“ No vážně zábava. Ještěže jsem měla helmu a brýle, jinak bych svým výrazem vyděsila každého, koho jsem potkala, včetně udivených zvířat.

Měla jsem velký strach. Ale ten strach mne pravděpodobně společně s velkým respektem

První malé dunky

